ХАРЬКОВСКАЯ ОБЩЕСТВЕННАЯ БИБЛИОТЕКА
УСТАВЪ

ВИД-ТВО
"СЯЙВО"
Київ

П'ЄРО КОХАЄ

МІСТЕРІЇ

(1916—1917)

Михайло Семенко

ІНТИМНІ ПОЕЗІЇ

КНИГА ДРУГА.

1182330

№ Б. 3264.

2535

1. 0 0 0
ПРИМІРНИКІВ
1 9 1 8

ДРУКАРНЯ „ПОЛЬСЬКИЙ ДРУКАРЬ"
У КИЇВІ, В. ВОЛОДИМИРСЬКА № 34.

ХАРЬКОВСКАЯ ОБЩЕСТВЕННАЯ БИБЛІОТЕКА
УСТАВЪ
М. В. Д.
18 Іюня

Лідії Горенко'вій.

Сю осінь я заблужусь у муках —
Серед жовклого листя заблужусь в коханні.
Я заблужусь в коханні,
Заблужусь в коханні, —
В осінніх муках.

Ви почуваєте? Моє серце в блуканні —
По тихих алеях з опавшим листєм безрухим.
З жовклим, безрухим —
З листєм безрухим
В самотнім єднанні.

Може знайду, знайду в осінніх звуках —
В осінніх свистах, в тоскнім знайду сподіванні.
В тоскнім сподіванні —
Тоскнім сподіванні —
В осінніх звуках.

Сю осінь я заблужусь у муках.

„Серце в блуканні".

1916. Владівосток.

Я мовчу.
До тихих затонів своєї душі прислухаюсь.
Про те, що мовчу — не признаюсь, не признаюсь.
Я смутний.
Я смутний.
Я смутний, —
Бо щось душу стиска, мов кошмар навісний.
Я веселий —
Бо в смутку є пелюст невмерлий.

Я не хочу буть листом осінно-зотлілим.
Не хочу про зіму зітхать в-осени.
Хочу буть смілим.
І жду весни.

Хочу буть в парку і милій читати Верлена.
Хочу кружляти я з нею у-парі в юрмі.
Багнесь ноктюрнів Шопена —
Душу її зрозуміть.

Хочу заплющити очи тісніше, тісніше.
Душу свою відчувати струнніше, струнніше.
Я люблю.
Я люблю.
Я люблю.

Я мовчу
І до тихих затонів своєї душі прислухаюсь.
Що чую — я в душу до тебе віллю.
Я признаюсь...

„П'єро кохає". *Сантіментальна містерка.*
1916. Вид.

Гадаю над тим —
Чому вона кохає палко?
Горю вогнем святим —
Нероздільно, без останку.

Але ж чому я повний захвату —
Хоч і не знаю, нічого не знаю, як буде далі, як буде далі?
Знову затриманий, на-віки запертий
З Ілаялі...

Останнє сонце зазирає вкрадливо
І запобігливо в груди квапиться.
Усе буде таке просте і невигадливе,
Заким серце скаплеться.

„Ілаялі“.

1916. Вдд.

Наступає зіма, а у мене немає костюма —
Перспектива досить сумна.
Чому я не хочу, щоб нас покрила стума,
Щоби вона мене забула — ясна?

Вона з серця мого зробила Гордіїв узол,
А я боюсь занести над ним свій сталевий міч.
Невже залишити на-далі, віддатись хижій тузі,
З'єднать в глуху розпуку мій день і мою ніч?

„Перспектива".

1916. Вид.

Я робив прогулянку в тумані.
Але чому, чому все біля її дому?
Лихтарі ледве-ледве миготіли.
Я блукав. Але чому блукав в тумані —
Не скажу нікому.

Мої думки гіпнозні крізь фіранки летіли.
Але чому, чому вона їх не відчувала?
В серці плутавсь туман серед ночи.
Чорні птахи летіли, з великими крильми летіли —
Вона не проганяла.

Довкола усе невиразне, як сутінь у очіх.
Довкола усе неясне, як сей туман.
Носились плями — таємні, співочі.
Невиразна улиця повна п'яних ран.
Блукав в тумані серед ночи.

„Прогулянка в тумані".

1916. Влд.

Такий самотний хрест. Така сумна могила.
Я зробив останній крок.
Стума бездонна мене забила.
Сумний вінок.

Як і вчора — залишені стьожки.
Вона була, чи не була — ховає.
Нуд важкий
Мене проймає.

Вже третій день я злу наругу
Почуваю від оголених віт.
Хожу щоранно і щовечірно, розбиваю другу
Пару чобіт.

Чи на-довго, чи на-віки вона мене захопила?
Чи сам зроблю знову привітний крок?
Я не можу дивитись, коли самотна могила,
Коли сумний вінок.

„П'єро наївить".

1916. Влд.

Ви образились за мій поцілунок —
Так, він був цілком без зв'язку.
Але я випив найсолодчий трунок,
Що відбився в мозку.

Тяглося тільки мент оден —
Але не забуду я доторку губ.
Не забуду дощовий день,
Коли вперше помислив про шлюб.

Ви замовкли. Але сиділи. Але мовчали.
Вітер пестився в вашій косі.
А на-прощаннє... Нащо, нащо сказали,
Що я — такий, як всі!

„Поцілунок".

1916. Влд.

Осінні скрипки в саду оркестри сімфонії —
То кохання моє, моє кохання-захопленість.
Люди озброєні, мрії озброєні, мови озброєні, —
А у мене тільки затопленість, тільки затопленість.

І знову безмовність. І знов безумовність, умовність.
Мої почування-одламки, ескізні одламки-злипки.
Душорозірваний. Стерлась, розтанула сольність.
Кохання моє — в осіннім саду осінні скрипки.

„Осіння сімфонія".

1916. Влд.

Сьогодні в-день мені було так нудно,
Ніби до-купи зійшлися Олесь, Вороний і Чупринка.
Почувалося дощово й по осінньому облудно —
В душі цілий день парікмахер на гитарі бринькав.

Иноді думав про неї й робив ескізи листа —
Що не гадався їй надісланим бути.
Згадав кільки французьких фраз забутих,
Разів зо-два поглянув на образ Христа.

Наспівував банальні вальси безголосно,
Дивлючись на стелю в брудне павутиннє.
Ні, мені було тільки тоскно — тільки тоскно...
В серці моєму розкладалась диня.

„Парікмахер".

1917. Вид.

Сьогодні вночі мене задушить кошмар,
Бо я згадав чорне дно у прозорому Пслі.
В моїй душі — найбільше, найбільше хмар,
Бо я син землі.

Спітнілий бруд, протилежности і контрасти —
Такий закон.
Як легко підвестись. Як легко упасти
І осріблить над клоакою балкон.

Не покажу тобі радости, бо сильніші муки.
Я не хочу, щоб ти — ясна і чиста — стала сумна.
Ні, ви подумайте: зорі і зелені луки —
Моторошність і незатишність пслового дна.

„Закон".

1917. Вид.

Я палаю захватом, я чекаю вечера.
Я мрію про щастє, я мріяв і вчора.
Я лину до тропиків. Я багну холодного глетчера.
Я хочу прилащитись до зимного моря.

Хочу буть диким, як вітер над скелями.
Хочу буть скелею, щоб серця граніт
Розбився об серце, що пахне морелями,
Блукає в душі, де коханнє і лід.

Співаю про захвати щастя безстумного,
Щастя безмежного в місті над бухтою.
Чекаю я вечера — хмарно-роздумного,
Зострінутись з нею, квапливо-безрухою.

„Місто над бухтою“.

1916. Вдд.

Якби ви знали, скільки сонця в мені,
Якби ви знали, скільки темних безоднь.
Не затьмаре мою душу плинучий гнів —
Розтанув сьогодні.

Якби ви знали, скільки пестощів в грудях.
Якби ви знали, скільки криги й зіми.
Кригу і холод — заберіть, люди!
Кохана — пестощі візьми!

„Розтанув сьогодні“.

1917. Влд.

Мене ніхто не пестив, казала в останнє побаченнє.
І питала — чи я люблю.
Все повернулося знову і ще ніщо не страчене —
Чому ж, чому я не сплю?

Мяхкі поцілунки душу, душу стиснули
І міцнішали обійми рук.
Чому ж, чому в мені пасма виснули,
Чому не виказав мук?

Так праглось щирости і плакало зневірре,
Заховане у серця глибині.
Коли ж, коли я в тебе повірю?
Ні, ти привид, привид у сні.

„Мяхкі поцілунки".

1917. Влд.

Ви, Ви, Ви, Ви!
Я не хочу говорити „ти“ —
За напруженнє голови,
За повернуті листи, —
За сьогоднішню фразу...

Підпаданнє владі.
Я не керував ні-разу.
Дякую раді!

Тут вся Ваша душа.
Ви не знали, що мені се прикро?
Біль мій рушає,
Щоб осягнути крик.

„**Ви!**“ *Портрет.*
1917. Влд.

Що-ранно я роблю моціон
І зустрічаю неодмінно.
А над вечір — ми біля бухти незмінно
І на нас дивиться Оріон.

Тоді стає вохко і якось незатишно.
Щока до щоки за теплом нагинається.
Наша пляма з фоном зростається
І не камінь тільки тому, що дише.

Мови тихість і доторку мяхкість.
Далі надходе час розстання.
Бухта спить. Далеко до світання.
Завмірає і тане зляканість.

„Наша пляма“.

1917. Влд.

Учора побаченнє ми розірвали
На високій горі біля „старого місця“.
Я відібрав листи і книги, на прощаннє ми нічого не сказали —
І розстались в перші дні квітневого місяця.

Повертався сам по шляху суперечок.
Над струмком хвилину постояв, де розірвані листки тріпотіли.
Все склалось так, що я почував себе глечиком
І по моєму тілу пробігали автомобілі.

„По шляху суперечок“.

1917. Вдд.

Гей, підходьте всі, кому плакать хочеться,
Хто не танцює і не ходе в Народний Дім —
Хто смішний і у кого серце хлюпочеться —
Од весни, од парку, од матових зім!

Гей, підходьте, махайте білими хустками —
Всі зневажені й плачучі від безсилої погорди.
Доля поглумилася над нікчемними вами, —
Гей, підходьте — гей ви, я хочу дати вам по морді

„Ну".

1917. Вид.

Був натовп — розповідали. Була вона.
А я никав по горах, по брудних улицях.
Мене ворушила туга, як сталь міцна,
І я почував, як моє серце скулиться.

Мала розмову — казали. Була легка
І вела політику досить владно і тонко.
У руках — жвавість і стриманість в думках, —
Взагалі трималась, як амазонка.

Але се — дурниці, я розумію.
Проблукаю до ранку. Повернусь на світанні.
Знайти вихід з сеї ситуації з'умію.
Сміється той, хто сміється останній.

„Амазонка". *Ситуація.*

1917. Вдд.

Вона зворушена, осинєплямлена —
Зі схвильованим носом.
Скільки тонів і рис, як душа обламлена
І обожеволені коси.

Скільки блисків у погляді мій зір подибле
Коли ніж до пульса діткнеться!
Час рану загоїть, час з очей блиски зсипле —
Звичайний профіль зостанеться.

„Обожеволені коси".

1917. Влд.

Ніч охопила, як вийшли з лєкції.
Осліпила пітьма.
Швидче, швидче позбутись анексії!
Засніжи, зіма!

Губи, чув, були міцно стиснуті.
Напруженість слів.
Руки ворожо, рішучо повиснуті.
В постаті — гнів.

Осінньої ночі — які ми замкнуті!
Яка зимність з-над зорь!
Не засніть, нерви, почування спрагнуті,
Поглублюйте хорість!

„Як вийшли з лєкції“. *Напруженість.*
1917. Влд.

Відтак додав безсилим шепотом,
Відходючи невчасно, —
Хай всі слова гамором-скрежетом
Відблискують і гаснуть.

Море — душа — ущерть зворушена,
Ховаєсь в пітьмі ночи.
Ти у мені вже обездушилась.
Ти перепахла конче.

„Обездушена“.

1917. Влд.

Які заховані мої глузування —
Мої глузування одверті.
Ти ледве чула їх за блисками кохання
На камернім концерті.

Я перезабув зловістні відчування,
Чорні крила безнадійно зникли.
Ні, я не хочу, щоб до глузування
Ми обоє звикли.

„На камернім концерті“.

1917. Влд.

Люблю, коли ми ображені,
І розходимось, як чужі, —
Розходимось недоказані,
З трівогою в душі.

Розходимось і знову стрінемось —
Се ж міф, що ми чужі!
Ми обоє — подумай — де ми дінемось,
Скажи!

„Розстанне“. *Міф.*
1917. Вид.

Ні, не поїдемо ми з Вами в Америку,
Бо будете впадати Ви там у істерику,
Бо серце моє, найсвятішу музику —
Нерозважному крику
Я присвячую зараз.

Може хочете бачити Ви в особі моїй Кубе́лика?
Ах, не можу бути ніким і нічим я, окрім Семенка.
А потім... Панно, я поет скетінг-рінка,
Через протоку Берінга —
Наш у Америку одинокий шлях.

„Протока Берінга“.

1917. Вдд.

Я з Вами розстанусь і буду десь в Чікаго чи Мельбурні
І там капризна доля може звести нас.
Я буду вагоновожатим на трамваї, улиці будуть димні і хмурні —
І раптом я зобачу між пасажирів Вас.

Ви скинете очима і я спостережу, як здрігнуться кутики Ваших губ.
Ви пригадаєте Владівосток і зробите рух щось вимовить, ніби в вагоні для нас немає нікого.
Я змагаюсь, щоб не заплющити очи... Але у нас не виникне розмови про колись омріяний шлюб,
Бо вагоновожатому розмовляти забороняється строго.

„Вагоновожатий“.

1916. Влд.

Коханнє, коханнє —
Що за штукенція?
Молекул, атомів прочуваннє,
Одухотворена інтерференція.

Заздрість, заздрість —
Що за оказія?
Ніч, убийча безпорадність,
Глуха, жорстока Азія.

Обоє — вмісті! Щасливі — вмісті!
Цілують ноги!
Що за вакханалія при розкладаючімся місяці?
Псіхопатольогія.

„Інтерференція“. *Псіхопатольогія.*
1917. Влд.

Настрій думок футбольний,
Сонечний на мені стрій.
Ніби зникаю в сяйві мрій —
Від щастя світлого — безмовний.

Ніби жінки всі — се́стри
І люди — справді браття всі.
Я — роза в дівчиній косі,
Я — соло з проводом оркестри.

Люблю я рух живого тіла —
Бо в тілі душу я люблю.
І освятивши хвилю-шлюб —
Я жду, щоб дівчина тремтіла.

Я весь належу небесам,
А часто — кущика доволі.
Люблю я рани, кров і болі,
Питомий богові і вам.

„Сонечний на мені стрій“. *Еротеза.*
1916. Вдд.

На „старім“ місці, але не Лідію,
Я не кохаючи — цілував.
Колись дивився я там на Лідію
І замирав.

Вона наївна, ясна ся дівчина,
Що закохалась у мій смичок.
Мені подобається ясна ся дівчина
До панчох.

Вона замислена сидить в оркестрі,
Зажурений у неї зір.
Вона вдивляється в мене в оркестрі —
Благає: вірь.

І випадково, і безнадійно — ми в парку на „старім“
Де я, кохаючи, замирав. місці,
Сю ясну дівчину, раптову дівчину на „старім“ місці
Не кохаючи — цілував.

„Раптова дівчина“.

1916. Вдд.

Хутко йти в театр і заправляти скрипку.
Мовчати цілий вечір між натовпу з колєгою.
Ах, я буду цілий вечір уявляти катеринку.
Ах, я буду почувати себе цілий вечір калікою.

„В театр".

1916. Вдд.

Після кількох днів щастя, якому не міг дати назви —
Знов почуваю радість муки, радість злощастя.
Трамвай дотяг мене, ніби нічого, ніби усе по-старому,
ніби нічого не сталось — в собі хороню
я слова, ще не сказані мною і в погляді
серця мого я ховаю всі павзи, — —
А тепер сижу дома й не можу в думках розібраться.

Після кількох днів щастя... Не курив — сьогодні
п'ятий день — і зараз я закурюю першу
папіросу, —
Упрохала вона не курить, заким пройде у мене
бронхіт.
Гей, розчиняйте всі вікна, хай увірвесь у груди вох-
кість туману, хай покриють, осріблють
серце моє передранішні роси, — —
Смерти холодній я шлю найпривітніше слово — хай
буде їй мій останній, останній привіт.

Після кількох днів щастя... Нияча павза.
Знову дні туги. Розпачу хвилі болючі. Найбільш їх
люблю я.
Буде так тоскно. Буду по місту блукать. А на серці —
прикра клявза...
...В осінніх муках блукать... Люблю, люблю... Її
люблю... Блукання люблю... Тугу, муки
люблю я.

„Павзи".

1916. Влд.

Два тижні, як ми мовчимо,
Два тижні, як ми чужі.
Чи були ми коли так нестримно злими —
Скажи, скажи?

„Два тижні“. *Запитанне.*
1916. Влд.

Я не вірю, щоб усе скінчилось,
Хоч я сам скінчив.
Нащó тоді так хутко серце билось,
Нащо я жив?

Чому повинен я для щастя лиш кохати?
Се мрії не мої.
Не можу ж я своє життя з'єднати
З життям її.

Скажіть мені, коли благав я про вирáзність,
Коли, коли?
Кохати для кохання, поправши земну ясність,
Ви не змогли.

„П'єро сантіменталить"·

1916. Влд.

Коханнє не любить щирости —
Коханнє любить гру.
В нім — безліч мук і крихта милости,
А зрештою від нього я умру.

Хто казав, що для кохання йдуть на ешафоти?
Хто казав, що коханнє — то є єднаннє душ?
Ах, не нагадуйте і не підходьте до мене дoти,
Заким я не зміцнію і не скажу: не руш!

А може тому, що вже витислись сóки...
Може тому, що сонце зміняли на зорі реклям?...
Роки ж ідуть — ідуть же наперед роки?
І взагалі — нам не знищити ж плям?

Так гніє і валиться, зоставляючи прирости,
Свою виснаженість кидаючи моралі, добру.
Коханнє не любить щирости —
Коханнє любить гру.

„Зорі реклям“.

1917. Влд.

Душа моя вступає в край астральний,
Покинула потворний льох.
Прийми, прийми мій спів прощальний,
Середневічний астрольог.

Я відгорожений червоною стіною
Від найдорожчого в мені.
Схились, схились, кохана, наді мною,
Розваж у смертнім сні.

Великий іог, не зви у царство духа
Околений у світі відчувань —
Я хочу буть мизерненьким, як муха:
А зараз — геній, — глянь!

Візьми, візьми мій спів прощальний,
Ментальних дум ясний іог.
Війти не можу я у край духів астральний
І не покину смертний льох.

„Астральна поеза“.

1917. Вид.

Схрестилися над нами два ножі.
Спустилася імла повільна. —
Владає сила невідома і свавільна,
І місяць вже тому, як ми чужі.

Самотний знову я. Сумний на-віки.
Без шляху. Без мети. Роздавить десь авто.
Я ніби гімназист — благаю серцю ліки —
І плачу, як раніш, що не зострівсь ніхто.

„Два ножі".

1917. Вдя.

Що таке — захват? Що таке — біль?
Що таке — мука і жах зневаги?
Я зрадив своїм прінціпам і шукаю розваги.
Що ж се таке! Це ж на життя пасквіль!

Не можу, не можу, не можу розп'ястись.
І коли я ненормальний — то нащо ж я тут?
Прірва. На дні — жах, безлічногий спрут,
Я вперше — не обіч і в-останнє — підтятий.

Ну і нехай се передзначено. І що буде далі?
Я заплутаюсь і не вилізу. І невже це павутиннє —
Моє життя і ціль? І хто — чи я, чи всі, чи вона винна,
Що тут — омега, і приск, і зимність сталі?

Об'єктивність. Сонце і яснь. Усе, що навколо.
Невже це не сходиться, невже це по-за моєю душею?
Невже я такий пристрасний, що все починається й кінчається нею?
Квіти безстидні. Жах. Божевілле хватає і душить за горло.

Що таке біль
І жах зневаги?
Шукаю розваги,
Бо життя — пасквіль.

Не можу розп'ястись —
Нащо ж я тут?

Безлічногий спрут —
Ним підтятий.

І що буде далі —
Невже павутиннє?
І хто — чи вона винна
За зимність сталі?

Усе, що навколо —
По-за моєю душею?
Світ кінчається нею?
Душить за горло.

„П'єро страждає".

1917. Вдд.

Певне страждаю я напослідок,
Бо не мучуся по тобі.
Від зустрічі зостався лиш прослідок —
Я не пішов втропі.

Я гублю, гублю до тебе коханнє,
Хоч настрій мовчазний.
Ти — або я — кинемо жалкуваннє —
Ритуал досить нудний.

Взагалі я доконче вибачливий
І не прохаю кінця.
Хто, хто закине докір пустотливий —
Що відрікся вінця?

„Ритуал".

1917. Влд.

Лише для тебе я ходив по дощу —
Обходив пів-міста.
Лише для тебе сказав: промовчу
Доказам адвентіста.

Розгублено переглядував комуністичні теорії.
В грудях ворушилась змія.
Мене вдовольнили б тільки зоставленості образи
Що ти була самотна, як я. хорі —

„Комуністичні теорії“.

1917. Влд.

Душа розірвана. Оголений стою.
І назвища нема настрою.
Не можу визнать я кохану за мою.
Назвать не можу я її сестрою.

Коли, коли бентежна думка зникне?
Куди подіну біль моїх червоних ран?
Ах, в світі тут мій смуток не затихне
І не схова нудьги біліючий туман.

О, якби знав, куди мій шлях свавільний
Серед танку життя до краю приведе!
О, якби був безжурний, ясний, вільний,
О, якби мав обличчє не бліде!

„Червоні рани".

1917. Влд.

Вона робила великі очи вчора.
Дві сльози зобачив на світанку.
Може, може я справді бачив початок горя,
Та не бачив останку.

Фон такий непевний — у пів на 4 над яром.
Передранішні півні нерви пестили.
Бухта посивіла, взялась легенькою пáрою —
Душі, наші душі привиди накрили.

Грунт відсунув мене. Подумайте, я в просторі ніби
привид!
Невже, невже земля — не моя мати?
Але не можу ж я в небо! Де самотність і звиви!
Посадіть мене за грати!...

„Дві сльози“. *На фоні бухти.*
1917. Влд.

Вона не хоче зі мною розмовляти.
Вона не відповідає на моє привітаннє.
То добре. Я більш не буду в оркестрі грати.
В Америку не поїдем і я підпалю своє коханнє.

Я підпалю свою душу і розрупную свої сади.
Ха! Вона не хоче зі мною розмовляти!
Я в серці затопчу від неї усі сліди
А на щоках розмалюю фантазо-краєвиди.

„П'єро загрожує".

1916. Влд.

Дивлюсь на улицю крізь мутне вікно.
Бухта, як завше, в диму.
Иноді блисне туга — чому я не в Криму?
А загалом — болить зуб і мені все одно.

Червоний стяг тріпоче над вікном.
Мов гусак, надувшись, рушив катер.
В голові бренять мотиви з Лізістрати,
А з вокзалу зареготавсь гном.

Сміються, регочуться гноми над нами —
Над нею — там, наді мною — тут.
Перед очима — листів повернутих жмут.
Ах, я не знайду анальогії з моїми думками.

Але болить зуб і мені все одно.
І я все думаю: чому я не в Криму?
Бухта в диму.
Дивлюсь на улицю крізь мутне вікно.

„Анальогії".

1917. Вид.

Невже Ви маєте лиш ту кохання силу,
Що даєте мені?
Мрію легкокрилу
Згадують дні.

Невиразність і нещирість — ми до цього прийшли.
Ну і хай — це край.
Так до чого ж Ви знову завели
Про майбутній рай?

І чому я сам не скажу твердо — що годі,
Бо безодня між нас!
Я, заплющивши очи, ніби бути згоді,
Піддався впливу — на який час?

Люблю — я це знаю. Але ж чому раніш я це почував?
У кождій рисі був кохання рух.
Я тоді не думав і не знав
Сих чорних мук.

Мрію легкокрилу
Згадують дні.
Невже, невже в душі Ви маєте лиш ту кохання силу,
Що даєте мені!

„Невиразність“. *Сумнів.*

1917. Влд.

Сніг замітає усі сліди.
Сніг уколисує душу.
Може запорошишся поруч і ти?
Бо кохати не мушу.

Сніг замітає усі сліди.
Сніг уколисує душу.

Хто каже, що весна іде
І сонце хутко гляне?
Се неможливо... Сховаюся ж де?
Сніг же розтане?...

Хто каже, що весна іде
І сонце хутко гляне?

Замітай, замітай матовість зблідлих мук
І мої скривлені губи.
Затамуй кволість, призирливий у мені стук...
...Не любе..

Може зітрешся, розтанеш ти?
Сніг уколисує душу.
Сніг замітає усі сліди.
Кохати не мушу.

Сніг замітає усі сліди.
Кохати не мушу.

„Сніг замітає усі сліди".

1917. Влд.

Вона мене оболесила, вона мене занадсóнила —
Мені ж здавалось, що підійме мене до вершин.
Ах, невже вона навіки серце моє роз'ореолила,
Ах, невже, невже тут мені кінець і загин!

„Вона".

1916. Влд.

Тремтячі тіни в душі моїй
І вона.
З нею — сум, а не радість німа,
Невиразність мрій.

Оголений стою на морозі,
Конаю.
В пів на шосту зострінутись маю
Там, на розі.

Вперше була байдужа вчора.
Без стону —
Люблю — говорила нещирим тоном
До зимного моря.

Нещирим тоном? Нещирим тоном
На запитаннє!
Не можу сього пригадати без стону.
Фальшивим тоном — коханнє.

„Фальшивим тоном".
1916. Влд.

Не буди
Моїх дум.
Глум
Збудиш,
Злагоди дзвінкі сліди
Розгубиш.

„Глум“.

1917. Вид.

Вітер обскрібує спини гір.
Вітер забиває віддих.
Вітер нас, зблідлих,
Оскелює — хижий звір.

Вітер осклянив будинки.
Вітер серце проймив.
Вітер станув на шпиньки
І нас забив.

Вітре, замкнув мені дух ти!
Обкрижанив ограду.
Розсипав між нами зраду...
Вітер окайданив бухту... —

„Вітер обскрібує спини гір".

1916. Влд.

Нерви. Рухливі в безсиллі.
Зимність. Потворна, як жах.
Думки похилі
В небесах.

Безсилле душить.
Напруженнє з центру.
Туга силу живу заглушить, заглушить, заглушить —
Як здиблю мертву.

Не мислить про найдорожчі вії.
Не розміцнитись, щоб не зобачить загин.
...Нерозважність хуртовин...
Неврастенія.

„Неврастенія“.

1916. Вдд.

В моїй душі — Уітман і Стріндберг.
Русокосою оточила.
Я взнав, що вона любить буйність і вітер —
Жить мені, взнав, далі не сила, не сила.

Очи мої
Знов опромінює сутінь фоном безбарвним.
Завтра. Не буду я завтра бачить її.
Може так хочу. Може так треба. Бо в грудні я бавлюся травнем.

На душу свою я насунув фіранки.
Тиху лямпадку свічу у кутку.
Вечера хочу! А в серці все ранки —
Все ранки, все ранки в моїм затишку.

Куди я подінусь від улиці звуків?
Куди заховаюсь од сурм і сірен?
В кімнаті — газели, романси, мазурки, —
І я, і вона — не оден, не оден!

В душі моїй холод. Зневага. Стріндберг.
Усе найсвятіше злилось у канкан.
І зорі, і люди — весь світ в мені вимер
І я погасаю від тануних ран.

„Русокосою оточила".

1916. Вдд.

Перегортав дві години прилизані сторінки.
Нудьгував над „Аполлонъ"-ськими репродукціями.
Коли десь з-окола дзюркотіли струмки
І важились у моєму мозкові драхмами й унціями.

Страшенно сумно і... робити нічого.
А ще ж рано — десять годин з кількома хвилями.
Чи не мав я настрою ще зліщого, ще сумнішого?
Чи не поривавсь по-юнацькому за крилами?

Зараз я найпустіший, який тільки був коли.
Там десь вона зосталася. Сонце тоді заходило.
Зойки і галаси цілий день з-ранку грюкали
І щось кулаки мої від брудних плям одводило.

Ніч. Кропки-лихтарики пробігають по вікнах.
Трамвай дзвоне, Вестінгауз груди епілептично лоскоче.
Прокльони-зойки, прокльони-галаси навіки, навіки
нам, —
Мрії, маріння до хмар, до зорь не доскочуть.

„Момент".

1917. Вид.

Мені подобається, коли мені сумно.
Мені подобається, коли вона холодна.
Може тому, що я люблю безумно.
Може тому, що вона зі мною згодна.

Наші відносини такі неясні.
Здається — ніби щось раптово скінчиться.
Може тому наші побачення такі прекрасні.
Може тому серце моє мусить розбиться.

„Відносини".

1916. Влд.

Так випадково була вона в моїм театрі.
І така безбарвна була моя скрипка.
Цілий день моє серце було на варті,
А у-вечері одірвалась від нього скибка.

Як буду спати ніч?

Але було ще сумніш, ще сумніш.
За дорогу розважився, працювала думка.
Чи багато ще у нас з нею буде стріч,
Чи закінчить наші стосунки якась зухвала шумка?

Тоскно. Я мучусь.

Піду спати. Може в ліжку я в-останнє скупчусь.
Цілий день. Цілий день під вражіннєм загадкового погляду.
Я зобачив в нім тугу. Ах, я перемучився.
Я не можу зосередкуватися. Я без змісту і огляду.

„Безбарвна скрипка“.

1916. Влд.

Ах, розумієте — нудьга наринула
Що я не такий, як всі.
Ночі опошлені доля кинула
У парку з серцем на-одинці.

Я почував, як мати плакала
У ночи блакитних зім.
Тоді душа моя самотно капала —
Кому про смуток я розповім?

Ах, розумієте — доля закинула
Мене не в красний Рим.
Нудьга, нудьга на серце ринула
Потоком смертельно злим.

Може в житті я встигну кинути
Лише витиск в вохкій росі.
Ах, розумієте — не кине серце тиснути,
Бо я не такий, як всі...

„Витиск в вохкій росі".

1916 Влд.

Украдь
Мої думи, розріж міць ниток —
Щоб сшиток
Не брать!

„Рух благальний“.

1917. Вл.

Час іде Стіни бованіють.
Сили лютують земні.
На́що на шию змії
Тобі й мені?

Кинути мусимо острах.
Жах пережити —
Смертельно гострий,
Неситий.

Не блідій.
Я з тобою.
Зігрій
Собою.

„Острах“.

1917. Вад.

Був коло моря. Дививсь на диханнє крижане.
Згадував вечір у опері, коли сиділи поруч.
Чому так ясно, блискучо ясно було в ту пору,
Як вона в душу загляне?

Було так мяхко. Синіли гори. Манили далі.
В снігу блукали. На кладовищі вслухались в тишу.
А як гуділи обмерзші віти, як вітер стиха їх заколише,
А як бреніло щось в наших грудях в вечірній залі!...

Щось нестерпуче і щось над'ясне. Цілком щасливе
Той день і вечір в душі самотній благословляло.
І безліч снігу. І безліч блиску. І безліч дива.
Душа притихла і нуд не моле: — мені за-мало.

„Синіли Гори. Манили Далі".

Це було 6-го січня 1917.

Ніч безсонна. Лихтарі крізь вікна. Але невже від нат-
Я схопивсь і відчув захват? хнення
Все перевернулось. Я помилявся в тому, чому шукав
Я прозрів. наймення —

Дурний... Я так багато думав. Я зблід за сі два дні
Яка ж сила мене зволікла зараз? останні.
Звичайне — вона кохає. І се так просто, що вона
дзвоне, шука розваги від лютоболі, шука
з людьми, мені близькими, у їх єднанні
Щоб сеї прірви не боялась.

І мрії — спільні. Не помилялась і не брехала, коли
казала так, і се є дійсно —
Чому ж страждав несамовито?
Скоріш до мене, моя єдина, скоріш прилини — ко-
Наше кохання ще не розбите. хаєм вірно,

А може... так! Се знов ілюзія! Се знов омана і са-
мовтіха!
Се знов природи закон самохоронѐння!
Схопивсь, мов дурень, уявив, що Колумб і до Аме-
рики доїхав!...
Ха. Чудно. Ха. Тяжко. — ...Схопивсь од натхнення!...

„Лихтарі крізь вікна“.

1917. Влд.

Червяк зневірря гризе і душить.
Минули дні, коли я вірив.
Може сей демон мене задушить,
Може мене розважить Сускегана чи Гвадальквівір.

Ішов на-зустріч молодому життю.
Прощайте, прощайте щирости дні.
Коли захочу — в-останнє заблищу
І звук моїх поез ущухне в-далині.

Смуток. Не розваже ніхто.
А день такий теплий, день так привітно всміхається.
Вона сьогодні у веснянім пальто
І в вітрінах їй фігура її подобається.

Згас світ і сонце плям не зоставило.
І я стою, і я зникаю, невідзначений.
Прощайте, прощай усе, що мене раділо і бавило —
Ах, дуже слабий твій голос: — До побачення...

„До побачення“. *Елегіаза.*
1917. Вид.

Повинен роздягтись і роззутися,
Заким не обляло жаром.
Не можу я почуття позбутися —
Що я перед пожаром.

Нетерпляче ся хвилі жду —
Коли пульс напнеться перед вибухом.
Пчілка, пчілка на квітці вся в меду,
Світ насторожується і поводе вухом.

Шлях здибав нас і дорогою спільною
Рівночасно дійдем до менту.
Може — я, може — ти будеш вільною,
А може зіллє нас у мрію одверту.

Ще не мало страждать — перед найвищим коханнєм.
Ще не мало дрібниць і конфліктів залагоджувати.
Ах, не дивись з зачудованнєм —
Не треба, не треба згадувати!

„Мрія одверта".

1917. Вдх.

Арпеджить місто. Звуки ілюзорні.
Ажурить дим із камінних сігар.
Над бухтою біліють пасма хмар.
Запалює західний жар
Мої чуття далекозорні.

Я твій букет в дарунок дав
Прекрасній дамі в сукні ясній.
Душі лілейній, білій, красній —
Я зрадив в радости злощасній,
Дівочі квіти поламав.

Я покохав свій сміх бетонний,
Ажурність серцевих оград.
Там пахне в снах бензіносад,
Ріка сріблиться без загат.
Мій сад — гранітний, твій — бутонний

Я здибав образи в каварні
І ангелів у білих запасках.
Троянди пахли у руках
І ніжки в білих панчішках
Такі безжурні і безхмарні.

І місто, й гори, і сади,
І електричні в них веранди,
І запаски, і очи Ванди,
І дим сігар, і думи Сканди,
І пах життя, і резеди...

„Місто“. No 2.
1916. Вид.

На скелі безмовній я.
Внизу маневрує поїзд.
Між гір зміїться колія.
Нагнулась з неба висόкостість.

Затока спить, зморщивши брови.
Край молу смикає шаланди.
Сонце заходе без умови —
В червонім краваті, галантне.

Блиснуло світло. Згасло враз.
Шоколадиться дим з майсте́рень.
В мені — безмежність синіх фраз
Про ту, в якої очи — терен.

„Терен“. *Пейзаж.*

1916. Влд. С. С. Гуляєву.

Я ж казав, що купувать заздалегідь квитки —
І не довелось би йти в електричний театр.
Вам настрій зіпсував фарс гидкий
І стало нудно, як після па-де-катр.
Я ж казав, що купувать заздалегідь квитки!

Бухта вся в огниках і жовтих стьожках.
Стояти поруч. Дивитись в прірву темну.
Забути, що ми вдвох. Вприйнять тишу підземну.
Хватає мозок жах.
А у Вас бінокль в руках.

„Бінокль".

1917. Влд.

Я заморивсь страждать. Я перемучився.
Мені треба в ліс, приймати пелюлі, Боржóм.
Я обезснажився. Я обеззвучився.
Лишилося буть на кладовищі стóрожом.

Було б дуже глупо, якби я став проклинати і плакати —
Хто винен, справді, що я Михайль, а не Джек!
Як і всі, що були — зникнеш із серця без знаку ти,
Я ж повернусь і піду, бо мене ще не бачив Казбек.

Хто винен, що мене не прив'яжуть посада і прикрости!
Хто винен, що в серці такого багато зухвалого!
Лише настрої й фрагменти — час мені до сього звикнути.
Мені ніхто непотрібний і від мене не ждіть нічого сталого.

„Боржом".

1917. Влд.

Я околений жмутом моїх відчувань.
Але я їй не скажу, що вони всі — довкола неї.
Захід над бухтою. Які засліплюючі киреї —
Глянь!

Елєктрика довкола сопки — в-далині, в тумані —
фантазоцирк.
Ще торік ся анальогія нас смішила.
На стіл забравсь прекомічний — моя панна впустила—
Цуцик.

Хутко Велике Свято. Що тепер робиться дома?
Я жду — не діждусь, як оздобить спини травиця.
Чому ж, чому розбиває і змяхшує крицю
Утома?

„Фантазоцирк“.

1917. Влд.

В свято — день, розірваний на́-двоє.
День з маленькою павзкою.
Ранок, що молодість нашу нагадує,
Вечір, що видається казкою.

Се наш що-святковий програм.
А як дощ — сходимось в бібліотеці.
Які жваві наші речі
І в легенях пахне громом!

Двічі перевозив через бухту хинець.
Цілував перса, сонце зливалось з віддихом.
Збирали, пестили квіти зблідлі.
А зараз — я з її серця вигнанець...

„Вигнанець".

1917. Влд.

„У мене мовчазний настрій“ —
Жартуючи в ухо шептала,
Коли я блукав по Іматрі.
Невизначеність стала.

Лірика, лірика, лірика.
Світ у мої струни дзвоне.
Не поборю в собі звіря,
Вбираючи мудрість Сорбони.

Може це все тільки для рими.
Взагалі я приймаю ваші зáкиди.
Я вас люблю і зову дорогими —
Я вас люблю на сході, на заході.

Згоджуюсь, я не великий майстер.
Доле, моїх здібностей позбав, позбав!
„У мене мовчазний настрій“ —
Не жартуючи їй шептав.

„Не жартуючи їй шептав“.

1917. Влд.

Два дні ми були вмісті —
Я і ти.
Пестило море, далеке місто,
Сонце і білі цвіти.

Почувались на незалюдненім острові —
Я і ти.
Здавалось — муки-захвату гострого
Не можу знести.

Між гір бігали щасливими дикунами —
Я і ти.
Сонце, безжурність, блиски над нами,
Сміх золотий.

А ввечері — ми европейці в шумному місті,
На грудях — білі цвіти.
Серед ілюмінації — сонечні, ясні ми вмісті —
Я і ти.

„Я і Ти".

1917 Вдд.

Бухта в блискучих зміях
Після дощу.
Побачу блиск на віях —
Все ж не прощу.

Синьою зимністю зім
Затамую латку.
На довгого листа відповім
Листовну картку.

Більше, більше запутаности,
Більше хмар!
Громе, перед нашою зустрічю
Вдарь!

„П'єро рішучить".

1917. Влд.

Катер дає третій гудок —
Блискучий, витворний катер.
Місячної ночи ми кидаєм Владівосток
І рушаєм в бік, де темніє кратер.

Вогники, вогники по бухті скрізь.
Вода шумує і колише хвиля.
В нашім серці правда немає сліз,
Мила?

Місто, місто в огнях зостається з-заду.
Море виблискує, тіни погляд лоскочуть.
Кохана — чому ми раді,
Чого серце хоче?

„Вогники по бухті скрізь".

1917. Влд.

Червоноплямиться за оградістю парка —
То мила йде.

„Мила йде“.

1917. Влд.

Минає свято. Я знов підтятий.
Скрізь шум і регіт. Гомонить юрма.
В відгуках свято. Минає свято.
Для нас його нема.

А ну, лишень, зрахуйте кроки,
Що я пройшов на-одинці!
Я міг згадать з дитинства роки
І обходив театри всі.

Послухайте, панно, коли я не винен —
То не кину перший привітання слово.
Я тану в світі безупинно.
Я теряю, теряю мову.

„Свято“.

1917. Влд.

Хай би росли вони край прірви.
Ми нахилились. Смерти жах.
Застиг мій усміх на устах.
Нащо сказав, що їх не зірвеш?

Се ж є щось більше за рисовку.
А в мене леденіли жили.
Я роздратований і не збираю сили.
Я іду — гей, ти, висока!

„Квіти".

1917. Влд.

Чорні стіни у тінях —
Чорні стіни в воді.
Скільки гуку в одмінах
Лічить не хотів.

Сонце сунеться в прірву
В огневих блискáх.
Може — я тебе вирву,
Коли зникне жах.

Але час вже в місто.
Грюкотить паровоз.
Скільки в мозку злісті!..
Скільки в грудях сльоз!..

„Паровоз".

1917. Влд.

і було прикро і непривітно
спереду — ніч
бурі просить душа
сльозить сміх
немає
більше не прийду
в скроню давить ніж
чужий.

"__ __"

1917. Харбін.

Багнеться бути
Кондуктором на товарному потязі
В похмуру ніч
Темну ніч
Осінню дощову
Сидіти на тормозі
У кожусі
Зігнувшись і скупчившись
Дивитись у прірву рухливу.

Про дні що минули
Що в серці зосталися
Ясними плямами
Про образи згадні
Заснулі у грудях на-віки
На-віки
Мріять
Мріять
Вдивляючись в сутінь.

„Кондуктор".

1916. Влд.

Чи знаєш ти, що всі думки
До тебе линуть, мов струмки —
Чи знаєш ти?

Чи ждеш мене, чи серце просе,
Чи так же промінь грає в косах
В день золотий?

Я серед гір тебе лиш бачу,
Не знайду місця від розпачу
В туман густий.

Чи чуєш ти, що серце мріє
І за тобою лиш болiє —
Чи чуєш ти?

„Запитання".

1917. Сучан.

Найдорожче я віддала по добрій волі —
Сказала, вдивляючись у захід, —
Того дня, як не була у школі,
Що зоставив матові відзнаки.

Нáслідом губився зір в тумані,
Де в синіх плямах танули сильветки.
Блиски зривалися з очей кокетки,
Зливались з стрілами у нерухомім спогляданні.

Діткнулась рукавом — у відповідь на зичність.
Проймала серце поверхова вохкість.
За спиною шептались недокличні
Далекі кроки.

„Далекі кроки“.

1917. Вл.

Крізь віконну раму, у день осінний —
Здалось мені, що ти пройшла.
Горів в мені огонь нетлінний,
Думка одна в мені була.

Шептали губи в бездонній тузі:
Люблю, люблю...
Та чи пішов на зло нарузі —
За тим, що не зловлю?

„Шептали губи“.

1916. Влд.

Я брожу по місту, де нема людини близької,
Як Вічний Жид я йду із краю в край.
Нових світів шукаю, руки стискую —
Бо самохіть покинув рай.

„Вічний Жид“.

1916. Влд.

Скажи — ти не забула гору Жовтих Лілій
І до болю зелену полонину? —
Коли перебули найпоетичнішу з ідилій
І клялись кохати до загину?

Сонце, сонце, небо, бухти, бухточки, далі —
Ми ж цілий світ у той мент осягнули!
І квіти — великі, жовті, безумні — збирали,
І все минуле, і все майбутнє — забули, забули!

„Жовтих Лілій".

1917. Влд.

Я умру. Але вмерти не можуть
Мої мрії-думки.
В них минуле сторожить
Білосніжні замки.

Не жалій. Не сумуй... Літнім ранком
Сонце душу пригорне мою.
Обернуся я в каплю прозорим світанком
І забудеш про мрію свою.

Щастє — казка, щастє-коханнє...
Не жалій. Не сумуй... Моє тіло зникне, —
Але праною влину я в тебе з диханнєм,
Коли мрія мрію в час смеркання кликне.

„В час смеркання кликне“.

1917. Вдд.

На трамваї що-йно приїхав
У-ночі.
Виткнулось і зникло лихо —
Мовчи.

Через Урал сам поїду —
Як і перш.
Серце, відтіля Ліду
Позвеш.

Серце, дівчину-мрію
Розкохай.
Тоді зникнеш в царстві зміїв —
Знай.

„Дівчина-Мрія".

1917. Вад.

Хутко сі гори кинемо,
Море кинемо дике.
В Київі серце спинемо
І острах зникне.

Озеро Першої Зустрічі —
Озеро Жовтих Лілій...
Майбутнє — чи нас одуре,
Чи захопе в міці смілій?...

Скільки ми мрій остáлили,
Скільки в них сліз і захвату.
На горах сльози падали,
Зникали, як мене звала ти.

Прощайте, звірячі спини!
Море — ти в душі на-віки!...
Хутко, хутко ми вас кинемо,
В спогадах — ви нам ліки...

„Море кинемо дике“. *Прощанне.*
1917. Влд.

Всі мрії наші — там,
Мрії спільні.
Готуються нам
Кайдани вільні.

Кохай міцніш —
Без попереджéнь.
Моя ніч,
Твій день.

„Без попереджень“.

1917. Влд.

Я на страждання тебе веду.
На повільне згорання.
Вибухнемо на-прощання —
Так написано на роду.

І може в світі не бачив ніхто
Боліда, за наш бучніш.
Заплети косу міцніш,
Застебни пальто...

„Заплети косу міцніш".

1917. Влд.

З М І С Т:

Амазонка 24
Анальогіі 49
Астральна поеза 40
Безбарвна скрипка 60
Без попереджень 92
Бінокль 70
Боржом 71
Вагоновожатий 31
Відносини 59
Вітер обскрібує спини гір 55
Вічний Жид 87
Ви! 20
Вигнанець 73
Витиск 61
Вогники по бухті скрізь 77
Вона 52
В театр 35
В час смеркання кликне 89
Глум 54
Далекі кроки 85
Два ножі 41
Два тижні 37
Дві сльози 47
Дівчина Мрія 90
Елегіаза 66
Жовтих Лілій 88
Закон 16
Запитання 84
Заплети косу міцніш 93
Зорі реклям 39
Ілаялі 9
Інтерференція 32
Квіти 80
Комуністичні теорії 45
Кондуктор 83
Ліхтарі крізь вікна 65
Місто над бухтою 17
Місто No 2 68
Мила йде 78
Момент 58

Море кинемо дике 91
Мрія одверта 67
Мяхкі поцілунки 19
На камернім концерті 28
Наша пляма 21
Невиразність 50
Неврастенія 56
Не жартуючи й шептав 74
Ну 23
Обездушена 27
Обожеволені коси 25
Осіння сімфонія 14
Острах 63
Павзи 36
Парікмахер 15
Паровоз 81
Перспектива 10
П'єро загрожує 48
П'єро кохає 8
П'єро на вить 12
П'єро рішучить 76
П'єро сантименталить 38
П'єро страждає 43
Поцілунок 13
По шляху суперечок 22
Прогулька в тумані 11
Протока Берінга 30
Раптова дівчина 34
Ритуал 44
Розстанне 29
Розтанув сьогодні 18
Русокосою оточила 57
Рух благальний 62
Свято 79
Серце в блуканні 7
Синіли гори. Манили далі 64
Сніг замітає усі сліди 51
Сонечний на мені стрій 33
Терен 69
Фальшивим тоном 53
Фантазоцирк 72
Червоні рани 46
Шептали губи 86
Я і Ти 75
Як вийшли з лекції 26
„— —“ 82

2 рис. 5.

МИХАЙЛО СЕМЕНКО.

Вийшли:

1) **П'єро задається"** — фрагменти. Інтимних поезій книга перша. Вересень 1918 р. В-во „Грунт". Ціна 5 карбованців.

2) **„Дев'ять поем"**. Жовтень 1918 р. В-во „Сяйво". Ціна 10 гривень.

3) **„П'єро кохає"** — містерії. Інтимних поезій книга друга. Листопад 1918 року. В-во „Сяйво". Ціна 15 гривень.

Анонс:

„П'єро мертвопетлює" — футурізи. Інтимних поезій книга третя. Вийде в кінці грудня 1918 року.

ХАРЬКОВСКАЯ ОБЩЕСТВЕННАЯ БИБЛІОТЕКА
УСТАВЪ
М. В. Д.

ХАРЬКОВСКАЯ СВЯЩЕННИЧЕСКАЯ
БИБЛІОТЕКА
УСТАВЪ